

Sygn. akt VI Gz 31/17

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lutego 2017 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSA Jerzy P. Naworski (spr.)

Sędziowie: SO Zbigniew Krepski, SO Małgorzata Bartczak-Sobierajska

po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 2017 r. w Toruniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. w W.

przeciwko Wojewódzkiemu Szpitalowi (...) (...)

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanego na postanowienie Sądu Rejonowego we Włocławku z dnia 04 listopada 2016r., sygn. akt V GC 410/16

postanawia

oddalić zażalenie

Jerzy P. Naworski

Zbigniew Krepski Małgorzata Bartczak-Sobierajska

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 6.488,00 zł tytułem kosztów procesu wskazując w uzasadnieniu jako podstawę rozstrzygnięcia art. 98 k.p.c. oraz wymieniając poszczególne elementy składające się na te koszty, w tym wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 4.800,00 zł. Według tego Sądu nie ma podstaw do zastosowania w sprawie art. 102 k.p.c. Wprawdzie pozwany znajduje się w trudnej sytuacji finansowej, jednak zasada optymalizacji kosztów prowadzonej działalności powinna być przestrzegana w każdym czasie i jej stosowanie powinno skutkować osiągnięciem podobnych efektów przy niższych nakładach, bez narażania siebie i kontrahentów na niepotrzebne koszty. Sąd ten podkreślił, że dochodzone roszczenie nie było sporne i zostało zaspokojone w toku procesu, a zatem względy słuszności sprzeciwiają się zastosowaniu art. 102 k.p.c. (k. 159, s. 2 i k. 167, s. 2- 168, s. 2).

Pozwany w zażaleniu na to postanowienie, w części zasądzonej kwotę 3.600,00 zł, zarzucił mu obrazę art.102 k.p.c. polegającą na jego niezastosowaniu i zasądzeniu pełnych kosztów procesu, podczas gdy przedstawił obiektywne argumenty świadczące o zasadności nieobciążania go tymi kosztami w całości względnie w części. W związku z tym żalący się wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez nieobciążanie go kosztami procesu w części przekraczającej wynagrodzenie pełnomocnika ponad kwotę 1.200,00 zł i o zasądzenie od powoda kosztów postępowania zażaleniowego. Skarżący podkreślił, że jego sytuacja finansowa jest zła, ma stratę finansową i boryka się z płynnością wykonywania zobowiązań pieniężnych; zwrócił też uwagę na istotną społecznie działalność prowadzoną

przez szpital oraz na nieskomplikowany charakter sprawy. Żalący się wniósł o to, aby koszty zastępstwa procesowego zostały ustalone w kwocie 1.200,00 zł (k. 173).

Powód nie udzielił odpowiedzi na zażalenie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c., strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). W wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami (art. 102 k.p.c.). Przepis ten wyraża zasadę słuszności w orzekaniu o kosztach, stanowiąc wyjątek od zasady odpowiedzialności za wynik procesu.

W judykaturze utrwalony jest pogląd, że ustalenie, czy w sprawie zachodzi „wypadek szczególnie uzasadniony”, o którym mowa w art. 102 k.p.c., zależy od swobodnej oceny sądu. Przepis ten, w świetle orzecznictwa sądowego, nie może być wykładany rozszerzająco, wyklucza uogólnienie i może być stosowany w zależności od konkretnego przypadku. Ingerencja w te uprawnienie jurysdykcyjne sądu meriti, w ramach rozpoznawania środka zaskarżenia na rozstrzygnięcie o kosztach procesu, może być usprawiedliwiona jedynie w razie stwierdzenia, że dokonana w zaskarżonym postanowieniu ocena jest dowolna, oczywiście pozbawiona uzasadnionych podstaw. Celem unormowania jest zapobieżenie wydaniu orzeczenia o kosztach procesu, które byłoby niesprawiedliwe. Ocena przeprowadzana jest więc według zasad słuszności (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2013 r., V CZ 89/12).

Zarzut naruszenia art. 102 k.p.c. jest chybiony.

W orzecznictwie zgodnie przyjmuje się, że sama tylko sytuacja ekonomiczna strony przegrywającej, nawet bardzo niekorzystna, nie stanowi podstawy zwolnienia, na podstawie art. 102 k.p.c., z obowiązku zwrotu kosztów przeciwnikowi. Zastosowanie tego przepisu wchodzi natomiast w rachubę, jeżeli na rzecz strony przemawiają dalsze szczególne okoliczności, które same mogłyby być niewystarczające, lecz łącznie z trudną sytuacją ekonomiczną wyczerpują znamiona wypadku szczególnie uzasadnionego (np. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 19 lipca 2013 r. I ACa 310/13, Lex nr 1349911).

Rację ma Sąd pierwszej instancji, że in concreto stan faktyczny nie jest objęty hipotezą art. 102 k.p.c. Wprawdzie, jak podkreślił ten Sąd, sytuacja finansowa pozwanego jest trudna, ale sama ta okoliczność nie może przesądzać o nieobciążaniu go kosztami procesu. Aprobata odmiennego stanowiska byłaby równoznaczna z koniecznością stosowania a limine art. 102 k.p.c. w odniesieniu do wszystkich dłużników mających trudną sytuację finansową. Nie bez znaczenia jest i to, że chodzi o osobę prawną, samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej. Nie negując szczególnie istotnej społecznej działalności pozwanego, należy uwzględnić sytuację drugiej strony procesu, którą miałyby, w konsekwencji zastosowania art. 102 k.p.c., obciążać koszty procesu w całości albo w części. Zasadnie Sąd Rejonowy podkreślił zasadę optymalizacji kosztów i niesporność roszczenia. Zaciągając zobowiązanie pozwany musiał zdawać sobie sprawę z obowiązku jego zaspokojenia oraz ze skutków niedochowania terminów płatności.

W konsekwencji i skoro minimalna stawka wynagrodzenia radcy prawnego wynosiła, zgodnie z znajdującą zastosowanie w sprawie taryfą radcowską, 4.800,00 zł nie ma podstaw żądanie zmiany zaskarżonego postanowienia w oparciu o art. 102 k.p.c.

Mając na uwadze przedstawione racje zażalenie należało oddalić jako bezzasadne (art. 385 w zw. z art. 397 § 2 zd. 1 k.p.c.).

Jerzy P. Naworski

Zbigniew Krepski Małgorzata Bartczak-Sobierajska

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)